

αν ακόμη την εσυγχωρούσεν, ήτο δυνατόν να λησμονήση ο πατέρας της την ποταπήν πράξιν, της οποίας είχε κατασταθῆ ἔνοχος αὐτῇ ἀπέναντι τοῦ καλοῦ ἐκείνου νέου, τοῦ ἐξαδέλφου της, ὁ ὁποῖος τίποτε δὲν εἶχε κάμῃ ὥστε νὰ τοῦ φερθοῦν τόσο ἐλεεινά!

Καὶ ὁ Ἄνδης ὁ ἴδιος, μὲ τί μάτια θὰ τὴν ἐβλεπε τώρα; Καὶ εἰς τί εἶδους ὑπόληψιν θὰ τὴν εἶχεν;

Τὴν ἐβασάνιζε δὲ περισσότερο ἀπ' ὅλα, κ' ἐπλήγανε σκληρότερα τὴν φιλαυτίαν της, ἡ συναίσθησις ὅτι τῆς ἤξιζαν ὅλαι αἱ κατηγορίαι, ποῦ ἦτο δυνατόν νὰ σωρευθοῦν εἰς τὴν κεφαλὴν της· ἀλλὰ τῶν ἄλλων αἱ κατηγορίαι ἦσαν τίποτε ἀπέναντι τῶν ἐλέγχων τῆς ἰδικῆς της συνειδήσεως.

Ἀφοῦ πολλὴν ὥραν ἐκάθησε κ' ἐσκέφθη, κατέληξε, διὰ σειρᾶς συλλογισμῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ λογικὴ πολὺ μικρὸν εἶχε μέρος, εἰς τὸ νὰ σχηματίσῃ ἀκόμη στερεωτέραν τὴν πεποίθησιν ὅτι, ὁ πατέρας της δὲν ἤμποροῦσε πλέον νὰ τὴν ἀγαπᾷ· ὅτι θὰ ἤρνεϊτο ἴσως καὶ νὰ τὴν ἰδῇ ἢ, ἂν συγκατένευε νὰ τὸ κάμῃ, θὰ τῆς ἐφέρετο, σὺν νὰ ἦτο ξένη. Δὲν ἤμποροῦσεν ἡ Ἀνδρέα, χωρὶς νὰ ἐπαναστατήσῃ ὅλον της τὸ εἶναι, νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἰδέαν τόσο ταπεινωτικῆς δυσμενείας. Προτιμότερον ἦτο νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι, παρὰ νὰ μὴν κατέχη πλέον ἐκεῖ μέσα τὴν πρώτην θέσιν, καὶ νὰ εἶνε διὰ τὸν πατέρα της καὶ διὰ τὸν ἐξαδέλφον της ἀντικείμενον περιφρονημένον ἢ ἀξιολύπητον...

— Ναι, καί! εἶπε μόνῃ της· θὰ φύγω μακριά, πολὺ μακριά, καὶ ποτὲ πλέον δὲν θ' ἀκούσων τ' ὄνομά μου!

Ἐν τῷ μεταξῷ αἱ ὥρες ἐπερνοῦσαν, καὶ κανεὶς δὲν ἐφαίνετο ν' ἀνησυχῇ δι' αὐτήν. Τὸ ἐπροτιμοῦσεν αὐτὸ, ὡπωσδήποτε, διότι ἐφοβείτο κ' ἔτρεψε τὴν στιγμὴν, ποῦ θὰ ἦτο ἠναγκασμένη ν' ἀντιμετωπίσῃ τὰ βλήματα ἐκείνων ποῦ εἶχε προσθάῃ.

Ἀλλὰ θὰ ἦτο τάχα ἀνάγκη νὰ τ' ἀντιμετωπίσῃ; Ὁ πατέρας της δὲν τὴν ἐσυλλογίζετο πλέον, δὲν εἶχε τὴν ἀνάγκην της· εἶχε τὸν Ἄνδην τώρα, τὸν Ἄνδην ποῦ εἶχε κατορθώσῃ νὰ ἐλκύσῃ τὴν συμπάθειάν του, ποῦ τοῦ ἦτο πολὺ χρησιμώτερος παρ' ὅσον ἦτο δυνατόν αὐτὴ νὰ εἶνε.

Ναι, ὠρισμένως, προτιμότερον ἦτο νὰ ἐφευγῇ. Καὶ θὰ ἐφευγῇ!

Κατὰ τὰς ἐπτὰ τὸ βράδου, ἡ καμαριέρα της ἦλθε νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ ὅτι τὸ φαγητὸν ἦτο ἐτοιμον καὶ ὅτι ὁ κ. Ἄνδης τὴν ἐπερίμενε διὰ νὰ καθήσουν εἰς τὸ τραπέζι. Ἡ Ἀνδρέα ἠρνήθη νὰ καταβῇ καὶ διέταξε νὰ τῆς φέρουν νὰ φάγῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔκαμε τὸ ἴδιον· καμμία παράκλησις δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν πείσῃ νὰ κάμῃ

συντροφιά τοῦ ἐξαδέλφου της. Καὶ ὅλη ἡ ἡμέρα ἐπέρασε χωρὶς ἡ Ἀνδρέα νὰ καταδεχθῇ νὰ φανῇ εἰς ἄνθρωπον, ἐκτός ἀπὸ τὴν ὑπέρτεράν της, τῆς οποίας εἶχε κινήθῃ πολὺ ἡ περιέργεια μ' ἐκείνα τὰ καμώματα.

Ὅταν ἡ σκιά τῆς ἐσπέρας ἠπλωσεν εἰς τὴν γύρω ἐξοχὴν τοὺς σκοτεινοὺς πέπλους της, ἡ ἀπόφασις τῆς Ἀνδρέας ἦτο καμωμένη· ἤθελε νὰ ἐπωφεληθῇ τοῦ σκότους, διὰ νὰ φύγῃ κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι, καὶ νὰ ὑπάγῃ... καὶ αὐτὴ δὲν ἤξευρε ἀκόμη ποῦ, ἀλλὰ μακριὰ, πολὺ μακριὰ. Φυσικά, ἐλογάριαζε νὰ μὴν ἐπιστρέψῃ πλέον. Ἄμα ἐπραῦντο ὁ θυμὸς του, ὁ πατέρας της θὰ ἐλυπεῖτο βέβαια λιγάκι ποῦ θὰ τὴν εἶχε χάσῃ, ἀλλὰ γρήγορα θὰ τὴν ἐλησμονοῦσεν. Ἐκεῖ ἦτο ὁ Ἄνδης διὰ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ καὶ νὰ ζῆ καὶ νὰ καλοπερᾷ μὲ ὅλα τ' ἀγαθὰ, ἐνῶ αὐτὴ θὰ ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ ταλαιπωρῆται, διὰ νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί της στὴν ξενιτειά... διότι δὲν ἤθελε νὰ μείνῃ εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου ἂν τοῦ ἤρχετο ἡ ἰδέα, εὐκόλῳ ἦτο νὰ τὴν εὕρῃ ὁ πατέρας της καὶ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπίτι. Ἀργότερα, ὅταν θὰ τὴν ἐπαιρναν τὰ γεράματα, ὅταν θὰ ἐξάρωνεν ἀπὸ τὰς στερήσεις καὶ τοὺς μόχθους τῆς ἀδιακόπου ἐργασίας, θὰ ἐπανήρχετο ἴσως διὰ νὰ ἐπανιδῇ τὴν στέγην, ποῦ εἶχε στεγάσῃ τὰ παιδικὰ της χρόνια...

Μὲ αὐτὴν τὴν σκέψιν, ἕνα δάκρυ ἔτρεψεν ἀπὸ τὰ μάτια της εἰς τὴν ἄσπρην μουσελίαν τῆς μπλούζας της, καὶ ἕνας βαθὺς στεναγμὸς ἐξέφυγεν ἀπὸ τὸ στήθος της.

Ναι, θὰ ἐπέστρεφεν ἴσως... μίαν ἡμέραν, διὰ νὰ ἰδῇ ἂν τὴν εἶχαν παραπολύ λησμονήσῃ. Ἡ ὀλιμμένη φαντασία της τῆς παρίστανε ἐκείνην τὴν σκηνὴν πολὺ συγκινητικὴν καὶ παθητικὴν... Ὅθι ἦτο χερμιῶνας, μὲ χιόνια καὶ μὲ παγετὸν ἄνεμον. Ἡ Ἀνδρέα θὰ ἤρχετο, ἐτοιμοθάνατη ἀπὸ τὴν πείναν, ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴν κούρασιν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός· καί, ἀφοῦ εἰς μάτην θὰ ἐζητοῦσεν ἄσυλον εἰς τὸ σπίτι τοῦ πατέρα της, — εἰς τὸ σπίτι, ποῦ ἔπρεπε νὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν ἰδικὸ της, — θὰ τὴν εὕρισκαν τὸ πρῶτ' ἐπιθαμένον εἰς τὸ κατῶφλι τῆς ἀσπλάγγου θύρας.

Ἄμα τὴν εὕρισκαν ἐκεῖ, ὕστερα ἀπὸ τόσο, τόσον μεγάλον ἀποχωρισμὸν, ὁ πατέρας της θ' ἀνεγνώριζεν ὅτι εἶχε φανῇ παραπολύ αὐστηρὸς ἀπέναντι της· ἡ τύψις τῆς συνειδήσεως θὰ τὸν ἐκουρίσκει, καὶ θὰ τὴν ἐκλαίεν. Ἄλλοιμονον ὅμως! θὰ ἦτο παραπολύ ἄργα!

Τὰ ἐσυλλογίζετο αὐτά, καὶ ἐδοκίμαζεν ἐν εἶδος πικρᾶς ἡδονῆς· καὶ τὸ τραγικὸν μέλλον ποῦ τῆς ἐζωγράφιζεν ἡ φαντασία της, ἀντὶ νὰ τὴν ἀποτρέψῃ ἀπὸ τὸ ἀνόητον σχέδιόν της, δὲν ἔκαμιν

ἄλλο παρὰ νὰ τῆς ἐνισχύσῃ τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸ ἐκτελέσῃ, ἐκείνο ἀκριβῶς τὸ βράδου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.
Θ ΕΥΓΕΙ!

Χωρὶς οὔτε στιγμὴν νὰ τὴν συγκρατήσῃ ἡ ἰδέα τῆς ἀπειροῦ λύπης ποῦ ἐπρόκειτο νὰ προσενήσῃ εἰς τὸν πατέρα της, ἡ Ἀνδρέα ἐπῆρε ἀπὸ τὴν μικρὰν ἀποθήκην, ποῦ ἦτο δίπλα εἰς τὸ καλυπτήριόν της, μίαν βαλίτζαν ἀπὸ ρωσικὸν δέρμα, καὶ ἤρχισε νὰ τὴν γεμίξῃ μὲ διάφορα μικροπράγματα, τὰ ὁποῖα ἐφαντάσθη ὅτι θὰ τῆς ἦσαν ἀπαραίτητα. Ὅσον διὰ τὰ ἐνδύματα, οὔτε τῆς ἦλθε κὰν ἡ ἰδέα νὰ συλλογισθῇ τί θὰ ἔκαμιν, ὅταν ἐκείνα ποῦ ἐφοροῦσε θὰ ἐπάληθωναν ἢ θὰ ἐχαλοῦσαν. Ἄμα ἐφθάνεν εἰς τὸ Παρίσι, διότι ἐκεῖ ἐσκόπευε κατ' ἄρχας νὰ μεταβῇ, θὰ ἐβλεπε τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος, τὸ πρῶτον καὶ κύριον ἦτο πῶς νὰ φύγῃ.

Ἀπὸ τὸ Σαζιλλὸ εἰς τὸ Σινὸν ἡ ἀπόστασις εἶνε δέκα χιλιόμετρα μόνον. Ὅθι τὰ ἔκαμιν μὲ τὸ τρίκυκλόν της, κ' ἔπειτα θὰ ἔπαιρνε τὸ πρῶτον τραῖνον ποῦ θὰ ἐφευγεν ἀπὸ τὸ Σινὸν εἴτε κατ' εὐθείαν, εἴτε μὲ μεταβίβασιν, διὰ τὸ Παρίσι. Ἐπειδὴ δὲν εἶχε πρόχειρον κανένα ὁδηγὸν τῶν σιδηροδρόμων, δὲν ἐγνώριζε ποῖαν ὥραν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Σινὸν· ἀλλ' αὐτὸ ὀλίγον τὴν ἐμελε· τὸ μικρὸν της παραζαλισμένον μυαλὸν τότε εἶχε παρασυρθῆ μὲ τὴν ἰδέαν τῆς φευγάδας, ὥστε αὐτὰ αἱ λεπτομέρειαι διόλου δὲν τὴν ἐστενοχωροῦσαν.

Ἐσῦσε τὴν λάμπαν της κ' ἐκόλλησε τὸ αὐτὸ της εἰς τὴν τρύπαν τῆς κλειδωνιάς, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι τίποτε δὲν ἐσάλευε μέσα εἰς τὸν πύργον, ὅτι δὲν εἶχε πλέον νὰ φοβηθῇ καμμίαν ἐνοχλητικὴν συνάντησιν. Ἐκείνην τὴν ὥραν, οἱ ὑπηρεταὶ ἦσαν βέβαια ὅλοι εἰς τὰ δωμάτια των· γύρω της τὰ πάντα ἦσαν ἤσυχα καὶ σιωπηλά.

— Ψυχὴ δὲν ἀκούεται, εἶπε μόνῃ της· ἤμπορᾷ λοιπὸν ἄφοβα νὰ κατεβῇ τὴν σκάλα, νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸν διάδρομον, ἔπειτα ἀπὸ τὴν μικρὴν τὴν πόρταν τῆς ὑπηρεσίας, καὶ νὰ ἐβγῶ ἔξω εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Μὲ τὴν βαλίτζαν της εἰς τὸ χέρι, ἐπήγαινε νὰ ἐξέλθῃ, ὅταν γοργὰ βήματα ἠκούσθησαν εἰς τὸν διάδρομον· σχεδὸν ἀμέσως ἐκτύπησαν σιγά-σιγά τὴν θύραν της, τῆς οποίας ἕνα χέρι ἐζητοῦσε, ἀλλ' εἰς μάτην, νὰ στρέψῃ τὸ κομβίον.

Ἦτο ἡ Ἀγγέλω, ἡ καμαριέρα της, ἡ ὁποία, κατὰ τὸ σῆμα, ἤρχετο νὰ τὴν ἐτοιμάσῃ διὰ νὰ κοιμηθῇ.

Ἐκράτησε τὴν ἀναπνοὴν της ἡ Ἀνδρέα κ' ἔμεινεν ἀκίνητος, χωρὶς ἐννοεῖται ν' ἀνοίξῃ.

— Δεσποινίς! ἐφώναξεν ἡ ὑπέρτερια, ἐπέσατέ κ' ὄλας; Μήπως εἴσθε ἄγρυπνη;

Ἐπρόφερε αὐτὰς τὰς λέξεις, μὲ ὅσον τὸ δυνατόν πνιγμένον τὸν ἦχον τῆς φωνῆς της, διὰ νὰ μὴν ταραξῇ τὸν ὕπνον τοῦ κ. Δεβουσι, τοῦ ὁποῖου τὸ δωμάτιον ἦτο ἀπέναντι.

Ἐπέρασαν ὀλίγα δευτερόλεπτα, χωρὶς κανεὶς νὰ τῆς ἀπαντήσῃ· καὶ τότε ἡ Ἀγγέλω ἐσκέφθη ὅτι βεβαίως ἐκοιμᾶτο ἡ μικρὰ κυρία της, κ' ἐνόμισεν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιμείνῃ περισσότερο.

— Ἀρκεῖ τοῦλάχιστον νὰ μὴν τῆς κατεβῇ νὰ ξανάρθῃ! εἶπεν ἀπὸ μέσα της ἡ Ἀνδρέα.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΩΤΑΠΡΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΡΩΤΑΠΡΙΑ
μας φέτος ἐπέρασε σχετικῶς... ἤσυχῃ. Μόνον μία ἐφημερίς ἐδημοσίευσε ὅτι ὁ κ. Δήμαρχος ἐπρόκειτο νὰ μοιράσῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τοὺς πτωχοὺς τὰς 15,000 φράγκα, τὰ ὁποῖα τῷ εἶχε δώσῃ πρὸς τὸν σκοπὸν τούτου ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας, κ' ἐμαζεύθησαν πάλιν εἰς τὸ

Δημαρχεῖον πτωχοὶ καὶ... πλούσιοι, ἀπαιτοῦντες τὸ μερικὸν των.

Ἄλλ' ἡ εἰδήσις ἦτο ψευδής—κατὰ τὸ ἦμισυ. Ὅχι, δηλαδή, ὅτι ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας δὲν εἶχε στείλῃ αὐτὰ τὰ χρήματα· ἀλλ' ὁ κ. Δήμαρχος δὲν ἐσκόπευε καθόλου νὰ τὰ μοιράσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐνθυμούμενος τὸ πάθημα τοῦ μὲ μίαν ἄλλην δωρεάν. Ἐνθυμεῖσθε αὐτὸ τὸ πάθημα. Ἡ χῆρα τοῦ μακαρίτου Πεσμαζόγλου εἶχε στείλῃ εἰς τὸν κ. Δήμαρχον 30,000 δραχμάς νὰ μοιρασθοῦν ὑπὲρ τῆς μνήμης τοῦ συζύγου της εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς πόλεως. Ὁ κ. Δήμαρχος τὸ ἐδημοσίευσε διὰ τῶν ἐφημερίδων καὶ ἐπροσκάλεσε τοὺς πτωχοὺς τὴν τὰδε ἡμέραν καὶ ὥραν εἰς τὸ Δημοτικὸν Νοσοκομεῖον. Ἦνεν ἀδύνατον νὰ φαντασθῆτε τί ἐγίνε τότε! Τὸ ἔμαθαν οἱ πτωχοὶ ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς ἀττικῆς γῆς, καὶ συναθροίσθησαν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ πατεῖς με πατῶ σε ἔτρεξαν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον, καὶ τὸ ἐπολιόρκησαν, ἄγριοι, ἀπαιτητικοί, καὶ τόσο πολυπληθεῖς, ὥστε κ' ἑκατομμύρια ἂν εἶχεν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ κ. Δήμαρχου, πάλιν δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ τοὺς ικανοποιήσῃ. Καὶ ἠναγκάσθη νὰ κλείσῃ τὸ Νοσοκο-

μεῖον, νὰ πάρῃ τὰ χρήματα καὶ νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Καν Πεσμαζόγλου, διὰ νὰ τὰ διαθέσῃ αὐτῇ ὅπως ἤθελε.

Τοῦτο ἀσφαλῶς θὰ ἐπανελαμβάνετο κομικοτραγικώτατα, ἂν ὠρίζετο πάλιν τὸπος, ἡμέρα καὶ ὥρα διανομῆς. Ἄλλ' αἱ 15,000 τοῦ Βασιλέως θὰ διανεμηθοῦν κατ' ἄλλον τρόπον, ἀσφαλέστερον καὶ μυστικώτερον. Καὶ τὸ πλῆθος τὸ συναθροισθὲν κατόπιν τῆς πρωταπριλιάτικῆς εἰδήσεως, διελύθη· ἐπευχόμενον καὶ τοῦ χρόνου...

Αὐτὸ φέτος, καθ' ὅσον γνωρίζω, ἦτο τὸ μόνον μικροεπεισόδιον. Διότι αἱ ἀθηναϊκαὶ ἐφημερίδες ἔπαυσαν ἀπὸ τινος νὰ δημοσιεύουν πρωταπριλιάτικα ψεύματα, ἀρκούμεναι, φαίνεται, εἰς τὰ ψεύματα ποῦ δημοσιεύουν τὰς ἄλλας ἡμέρας... Ἄλλοτε ὅμως—ὅταν τὰ καθημερινὰ ψεύματα ἦσαν σπανιώτερα, — ἐξεθύμωσαν ὅλοι τὴν πρωταπριλιάν, κ' ἐδημοσίευσαν πλέον ἕνα σωρὸ φανταστικῆς εἰδήσεως, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ γελασθῇ ὁ κόσμος. Καὶ ὁ κόσμος τὰς ἐπίστευε—τί δὲν πιστεύει ὁ κόσμος! — καὶ ἔτρεχε.

Ἐνθυμοῦμαι τὸ κακὸν ποῦ ἐγίνε μίαν φορὰν εἰς τὰς Στήλας, ὅταν ἀνήγγειλε μία ἐφημερίς ὅτι κατέπεσε καὶ ἄλλη μία στήλη τοῦ Ὀλυμπίου. Ἄλλοτε ἀνήγγειλαν ὅτι εἰς τὸ τὰδε μέρος θάνυψοθῆ ἕν ἀεροστάτον μὲ ἀεροναύτας· ἄλλοτε ὅτι ἐγέννησεν ἡ λέξινα τοῦ Βασιλικοῦ Κήπου κ' ἔκαμε δύο θαυμασίους λεοντιδεῖς· ἄλλοτε ὅτι ἦλθεν ἕνας ζάπλουτος λόρδος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Βρετανίας κ' ἐμοίραζε λίρας εἰς τοὺς πτωχοὺς· ἄλλοτε ὅτι ἀνεκαλύφθη ἡ Ἀθηνα τοῦ Φειδίου — καὶ ὅτι φαντασθῆτε. Μὲ τὰ παθήματα τῶν εὐπίστων, οἱ ὁποῖοι ἔτρεχαν νὰ ἰδοῦν τὸ θαῦμα, διὰ πολλὰς ἡμέρας ἐγελοῦσαν καὶ οἱ γελασθέντες καὶ οἱ γελάσαντες. Μερικοὶ ὅμως ἐθύμωναν μὲ τὰς ἐφημερίδας ποῦ τοὺς ἀπατοῦσαν, καὶ ἴσως αὐτοὺς εἶνε ὁ λόγος διὰ τὸν ὅποιον αἱ ἐφημερίδες περιώρισαν τὰ ψεύματά των.

Καὶ ἡ Διάπλασις συνειθίζει νὰ κάμῃ πρωταπριλιάν. Ἄλλ' αὐτὸ μίαν φορὰν καθε τέσσαρα χρόνια, ὅταν δηλαδὴ συμπιπτή ἡ 1η Ἀπριλίου νὰ εἶνε Σάββατον, ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκδίδεται φύλλον. Μίαν φορὰν, ἐνῶ τὸ μυθιστόρημα της εὕρισκετο εἰς τὸ πλεόν ἐνδιαφέρον τοῦ μέρους, ἀνήγγειλεν ὅτι ἐχάθη τὸ πρωτότυπον καὶ ὅτι θὰ ἠναγκάζετο νὰ τὸ διακόψῃ. Φαντασθῆτε τὴν λύπην τῶν ἀναγνώστων! Πέρσι πάλιν ἀνήγγειλε δωρεάν ἐξ 100,000 δραχμῶν διὰ νὰ ἐκδίδεται τὸ φύλλον της δεκαεξαεπιδὸν καὶ χρωματιστόν, καὶ ἐτέραν δωρεάν ἐκ 1,000 λαχείων τοῦ Στόλου, διὰ νὰ χαρισθοῦν τάχα εἰς τοὺς συνδρομητὰς της. Κ' ἐνθυμεῖσθε οἱ περισινοὶ τί κακὸν ἐγίνε εἰς τὸ Γραφεῖον της μὲ τὰς ἐπισκέψεις καὶ τὰς αἰτήσεις! Ἄλλὰ

καὶ οἱ συνδρομηταὶ της τὴν ἐκδικοῦνται, μὲ τὰ πρωταπριλιάτικα ψεύματα ποῦ τῆς στρώνουν, αὐτοὶ δὲ κάθε χρόνον, διότι τίποτε δὲν τοὺς ἐμποδίζει νὰ γράψουν μίαν ἐπιστολὴν τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ἀπὸ τὰ ψεύματα τῶν συνδρομητῶν, ἡ Διάπλασις δὲν πιστεύει οὔτε ἕνα τοῖς ἑκατόν...

Δὲν μένει τώρα νὰ σᾶς ὀμιλήσω, παρὰ διὰ τὰ ψεύματα, ποῦ ἀνταλλάσσετε αὐτὴν τὴν ἡμέραν μεταξῶ σας, καὶ διὰ τὰς μικρὰς κωμωδίας, τὰς οποίας προκαλεῖτε εἰς βάρος τῶν εὐπιστοτέρων. Ἄλλὰ περὶ αὐτῶν σεις εἰμπορεῖτε νὰ μὲ πληροφορήσετε καλλίτερα. Ἐγὼ θὰ προσθέσω ὅτι τὰ πρωταπριλιάτικα εἶνε τὰ μόνα ψεύματα, τὰ ὁποῖα ἐπιτρέπονται. Ἄλλὰ καὶ αὐτὰ πρέπει νὰ λέγωνται—διὰ νὰ εἶνε συγχωρητέα, — ὅχι μόνον μ' εὐφροίαν, ἀλλὰ μὲ κάποιον μέτρον καὶ μὲ διάκρισιν. Ὅταν εἶνε αὐθάδη, ἀδιάκριτα, υπερβολικὰ καὶ σαχλά, τότε καὶ τὰ πρωταπριλιάτικα ψεύματα εἶνε τόσο κατακριτέα, ὅσον καὶ τὰ ἄλλα.

Σας ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΛΑΪΦΑΡΑΚΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α'.

— "Ι!... !... Γου! οὐ... οὐ!...

Ἡ Μουρμούρα, ἡ κυρὰ-γουρούνα, ποῦ ἐλαγοκοιμώτανε μέσα 'ς ἕνα σύννεφο ἀπὸ μυγάκια, ἔδωσε μιά κ' ἐτινάχθηκε ἐπάνω.

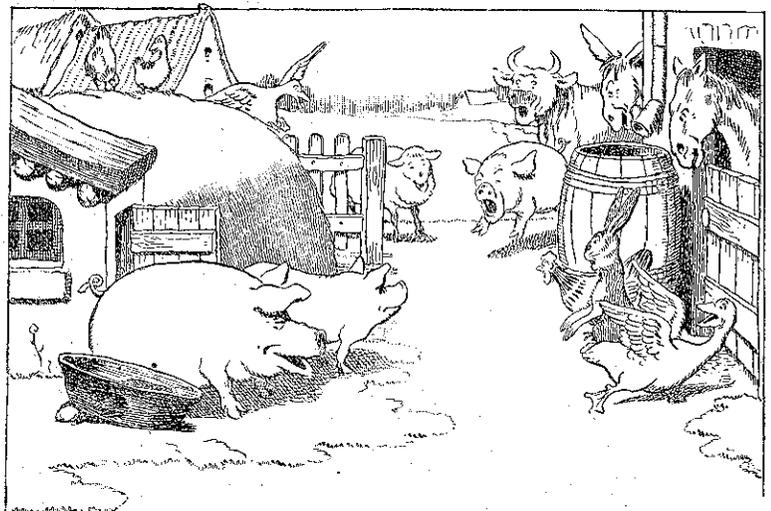
— Εἶνε ὁ Κλαψιάρκος, εἶπε βάζω στοίχημα, πῶς εἶνε ὁ τσαμένος, ὁ καίμενούλης μου ὁ Κλαψιάρκος... Τί ἔπαθε πάλι;... Ποῖος τὸν ἐπειράξε;... Βελουδίτσα, τρέχα γρήγορα νὰ δῆς γιατί κλαίει, ὁ τσαμένος, ὁ ἀδερφοῦλης σου!...

Μέσα 'στὴν αὐλὴ τοῦ μεγάλου ὑποστατικοῦ, ὅλα τὰ ζῷα, μικρὰ καὶ μεγάλα, ἦσαν χαρούμενα καὶ γελαστά, χωρὶς νὰ κάνουν ἀταξίες, ὅταν ἐξαφνα τὰ κλάματα τοῦ Κλαψιάρκου ἤρθαν νὰ τὰ ἀνησυχῆσουν.

Αἱ μαυροκόκκινες ἀγελάδες ἀναμασοῦσαν κάτω τὲς μηλιές· αἱ καλὲς φοράδες ἐδοσκοῦσαν, ἐνῶ τὰ μικρὰ τῶν πουλαράκια ἐχοροπηδοῦσαν ὀλόγυρα· μερικά ἀρνάκια ἐδάγκαναν τὸ χορταράκι, κοντὰ 'στὲς μαννάδες τῶν τῆς προβατίνες· ὁ γάιδαρος, στυλωμένος 'στὰ τέσσαρα ποδάρια του, ἐκουνοῦσε τ' αὐτιά του κ' ἐκούτταζε πέρα, σὺν ν' ἀποροῦσε καὶ ὁ ἴδιος, πῶς ἐγίνε καὶ τὸν ἄφησαν τόσην ὥρα ἤσυχο, χωρὶς νὰ τὸν φορτώσουνε! Ἐπάνω 'στὸ ἀχυρόχωμα, οἱ πετεινοὶ ἐλαλοῦσαν, αἱ κόττες ἐκακαρίζανε, τὰ κλωσσοπουλάκια ἐκάναν τσίου-τσιου κ' ἐψάχνανε νὰ βροῦν φαγάκι. Αἱ

πάπιες και αὶ χήνες ἐτσαλαβουτούσαν μέσα ἔστο νερό. Οἱ κούρκοι, οἱ ἰνδιάνοι και οἱ γάλλοι (τί πολλὰ ὀνόματα ποῦ ἔχουν αὐτὰ τὰ πουλιά!) ἤσαν σκαρφαλωμένοι ἐπάνω ἔστους τροχούς τοῦ κάρρου, και κάπου-κάπου ἐφώναζαν γλοῦ-γλοῦ! γλοῦ-γλοῦ! — χωρὶς και αὐτοὶ νὰ ξέρουν γιατί φωνάζουν. Οἱ μεγάλοι χεῖροι και τὰ γουρουνόπουλα ἐτρέχανε, πότε-ἐδῶ και πότε ἐκεῖ, κ' ἐσκαλίζανε μὲ τὲς μύτες των τὸ χῶμα, κ' ὄλο ἐγρυμιάζανε χωρὶς καιμμιὰ αἰτία. Ὑστερα, ἀποκαμωμένοι ἀπὸ τὴν ζέστη και τὴν κούρασι,

— Ναῖσκε, και νὰ μᾶς παίρνης τ' αὐτιά... Ἄς ἦμουν ἐγὼ μάννα σου, και νὰβλεπες! Θάτρωγες τῆς χρονιάς σου, ἀγόρι μου!
 Ἡ κυρὰ-Μουρμούρα εἶδε πὼς ἔπρεπε νὰ πῆ τὸ λογάκι τῆς.
 — ὦ! κύριε Σμαραγδῆ, πὼς εἶνε δυνατόν νὰ μαλλώνετε τόσο σκληρὰ τὸ τσαμένο τὸ παιδάκι μου, ποῦ τοῦ ἐμπῆκε ἓνα ἀγκάθι ἔστο ποδαράκι του!...
 — Μά, πᾶνε τρεῖς ἐβδομάδες ἀπὸ τότε ποῦ τοῦ τὸ βγάλανε τὸ ἀγκάθι του!... Νόστιμο θὰ ἦτανε νὰ μού

«Μέσα ἔστην αὐλὴ τοῦ μεγάλου ὑποστατικοῦ...» (Σελ. 147, στ. γ')

ἐπέφτανε νὰ ξαπλωθοῦν κοντὰ ἔστον ἀχυρῶνα...
 Ἀπὸ τὴν παρέα τους ἀκούσθηκε ἡ φωνή, ποῦ ἐφώναξε τόσο ἀνήσυχα:
 — Ὁ τσαμένος, ὁ Κλαψιάρκος μου!... τί ἔπαθε τὸ παιδάκι μου;...
 Ἡ καλὴ και πρόθυμη Βελουδίτσα ἔφερε τώρα τὸν ἀδελφοῦλη τῆς, ποῦ ἦτανε ὄλα κλάμμα και γρόνια.
 — Ἰ... ἰ... ἰ! Ἐχασα τὸ ταψάκι μου... Ἐνα ὠραῖο μικρὸ ταψάκι, τρύπιο, ποῦ τὸ εἶχε πετάξῃ ἡ ψυχοκόρη, και τὸ εἶχα ἐγὼ κ' ἐπαίξα ἀπὸ τὸ πρωτ... Ἰ... ἰ... ἰ!
 — Και ποῦ τὸ ἔχασες, Κλαψιάρκο μου;
 — Δὲν ξέρω... Γοῦ... οὐ... οὐ! Ἄν ἤξερα, δὲν θὰ ἦτανε χαμένο! —εἶπεν ὁ Κλαψιάρκος, πολὺ σωστὰ και λογικά.
 Ὁ Σμαραγδῆς, ἓνα μεγάλο πιτσιλωτὸ ἄλογο, ἀσπρειδερό μὲ βούλλες μεγάλες σάν μῆλα, ποῦ ἐστεκότανε ἐκεῖ κοντὰ, εἶπε μ' ἓνα ὕφος, πολὺ ἄγριο:
 — Δὲν πᾶς καλλίτερα νὰ βρῆς τὸ παιχιδάκι σου, παρὰ μού κάθεσαι και κλαῖς ἔτσι;
 — Ἰ!... ἰ! Γοῦ... γοῦ... γοῦ!... μ' ἀρέσει καλλίτερα νὰ κλαίγω!

πῆτε τώρα, πὼς τοῦ πονάει ἀκόμα!
 — Εἶνε πολὺ λεπτοκαμωμένο, τὸ τσαμένο...
 — Αὐτό, λεπτοκαμωμένο;... Εἶνε χοντρὸ σάν βαρελάκι! Για ἴδῃτέ το; Δὲν περπατεῖ, κυλιέται!
 Ὁ Κλαψιάρκος ἔδαρέθηκε νὰ κάθεται και ν' ἀκούῃ, και ἄρχισε πάλι τὰ κλάμματα:
 — Ἰ... ἰ... ἰ! Ἠλέω τὸ ταψάκι μου!
 — Βελουδίτσα, κόρη μου, πῆγαινε νὰ βρῆς τὸ παιχιδάκι τοῦ τσαμένου τοῦ ἀδερφοῦλη σου!
 (Ἐπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΚΙΣΣΟΣ ΚΑΙ ΘΥΜΑΡΙ

Στηρίχθηκε ἔστη ρίζα ἐνὸς πλατάνου Κι' ἀνέβηκε ὁ κισσὸς ψηλά-ψηλά. Θωρεῖ μὲ περηφάνεια ἀπὸ ἴπνου Και κάθε χαμηλὸ περιγελά.
 Τὸν ἀγροικῆ ἓνα φτωχὸ θυμάρι Καί: — Σοῦχα χάρι, — τοῦ μιλεῖ εὐθύς, Ν' ἀνέβαινες μὲ τὴ δική σου χάρι
 Ὁχι σὲ ἄλλους νὰ περιπλεχθῆς.
 ΜΑΡΙΑ ΠΑΠΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Εἶχαν ἐνώπιόν των τὸν ἄνθρωπον τῆς φωτογραφίας, τὴν ὁποίαν τοὺς εἶχε παρουσιάσῃ ὁ σταθμάρχης εἰς τὴν Βλουμφοντάιν. Ἦτο τέλειος Σωσίας τοῦ Γιάγκου Ἀμών τὸ ἴδιον ἀνάστημα, τὸ ἴδιον πρόσωπον, τὰ ἴδια καστανά μάτια, τὸ ἴδιο λεπτὸ μουστάκι.
 Ὁ Τζάκ Χίνδων ὁ ἴδιος ἔμεινε κατὰπληκτος, ὅταν εἶδε τὸν ξένον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπὶ τέλους εἶπε, μεταχειριζόμενος τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν:
 — Ἡμεθα πλασμένοι διὰ νὰ συναντηθῶμεν μίαν ἡμέραν... Ἄν οἱ ἐγθροί μας, ποῦ τόσας φορές ἔχουν ἐπικηρύξῃ τὴν κεφαλὴν μου, μᾶς ἔδλεπαν μαζί, πολὺ θὰ ἐδυσκολούοντο νὰ ἐκλέξουν τὸν ἓναν ἀπὸ τοὺς δύο μας.
 — ὦ! δὲν θὰ ἦτο ἡ πρώτη φορά, ποῦ θὰ μ' ἐπαιρναν αὐτοὶ διὰ τὸν περιφνημὸν ἀρχηγὸν τῶν Ἐκτροχιαστῶν.
 Καὶ ὁ Γιάγκος διηγήθη τὴν περιπέτειαν τῆς Βλουμφοντάιν, μὲ τὴν ὁποίαν πολὺ ἐγέλασεν ὁ Τζάκ Χίνδων.
 Οἱ Μπόρες, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Χάν Ρίσιου ἐξηγοῦσε τί ἔλεγεν ὁ Γάλλος, ἔχαναν σιγά-σιγά τὴν αὐστηράν των σοβαρότητα, και εἰς τὸ τέλος τοὺς ἐπίασαν τὰ γέλια, σάν νὰ ἦσαν μικρὰ παιδιὰ. Ἐπειτα ἐξέφρασαν τὴν λύπην των, ποῦ δὲν ἤμποροῦσεν ὁ νέος φίλος μας νὰ μείνῃ μαζί των, διότι ἔδλεπαν τί κέρδος θὰ εἶχαν, ἀπέναντι τῶν Ἀγγλων, ἀπὸ τὴν ἀλλόκοτον ὁμοιότητα τῶν δύο ἀνδρῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἓνας, ὁ τόσο χρήσιμος εἰς τὸν μπουερικὸν ἀγῶνα, κατέζητεῖτο μὲ τόση λύσσαν.
 — Τέλος πάντων, ἀφοῦ θὰ εἴσθε μαζί μας ἀπόψε, εἶπεν ὁ Τζάκ Χίνδων, ἐνῶ ἔπιανε μὲ οἰκειότητα ἀπὸ τὸν βραχίονα τὸν νέον Γάλλον, θὰ παρευρεθῆτε, ἐλπίζω, εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Μπέν-Βιλγιέν, ποῦ πρόκειται νὰ μεταφερθῇ μ' ἓνα ἀγγλικὸν τραῖνον ἀπὸ τὸ Μασά-δοδορφ εἰς τὴν Πραιτωρίαν...
 Ὅπως ἐκανονίσθησαν τὰ πράγματα, ἔμειναν ὄλοι εὐχαριστημένοι. Οἱ φίλοι μας ἔλαβαν μέρος εἰς τὸ δείπνον τῶν Μπόρες, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀλευρὶ ἀπὸ ἀραβόσιτον και φέτες βωδινίου κρέατος ψητῆς εἰς τὴν ἀνθρακίαν. Οἱ στρατιῶται ἐτοίμαζαν μόνον των τὸ φαγητόν των, διότι ὁ Τζάκ Χίνδων, ἀπὸ τὸν φόβον μήπως προδοθῆ, δὲν ἔπαινε ποτε Κάρρους μαζί του, ἀντιθέτως πρὸς τὴν συνήθειαν και τῶν κάλ' ἰστα διωργανωμένων μπουερικῶν σωμάτων, ὅπου ἕκαστος στρατιώτης εἶχε κ' ἓνα μαῦρον ἵπποκόμον, ὁ ὁποῖος, ἐκὰς τοῦ ἰδικοῦ του ἀλόγου, ὠδηγοῦσε και ἄλλο ἓνα, ἔτοιμον διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον.

Ἄμα ἐνόκτωσε καλά, ἡ συμμορία τῶν Ἐκτροχιαστῶν, τῆς ὁποίας ἕκαστος ὀπλίτης εἶχεν εἰς τὸ καπέλλο του, ὡς σημεῖον ἀναγνωρίσεως, ἓνα κλαδάκι κερῶν, εἶδος φτέρης κοκκινωπῆς, κοντῆς και τραχείας, διεσκορπίσθη. Ἐπῆγαιναν ὄλοι, ἀπὸ διαφορετικοὺς δρόμους πρὸς τὸν σιδηρόδρομον, ὅπου ἔπρεπε νὰ συγκεντρωθοῦν, εἰς τὰ μισὰ τοῦ δρόμου, μεταξὺ Μασάδοδορφ και Δαλμανούλας.
 Οὔτε ἓνας δὲν ἔλειψεν ἀπὸ τὸν τόπον τῆς συναντήσεως. Καθ' ὅσον ἐφθαναν, ἐπῆγαιναν κ' ἐτρώπωναν μέσα εἰς τὰ χανδάκια, ὅπου ἔμειναν κρυμμένοι, μὲ τὸ τουφεκὶ ἔστο χεῖρι, ἔτοιμοι νὰ τιναχθοῦν ἐπάνω.
 Πολλὰ τραῖνα ἐπέρασαν, χωρὶς τίποτε τὸ ἔκτακτον νὰ συμβῇ, — τραῖνα θωρακισμένα, ἀρσενικῆτα, τραῖνα φορτωμένα μὲ πολεμοφόδια, τραῖνα-γυροκομῆτα, σημειωμένα μὲ τὸν Ἐρυθρὸν Σταυρόν.
 Τὸ μακρὸν μούγγρισμα προήγγελεν ὅτι ἐπλησίαζε τὸ σιδηρενὸν τέρας. Ὁ ὑπόκωφος κραδασμὸς τοῦ ἐσάλεινε τὸ ἔδαφος, και μετ' ὀλίγον τὸ λαμπρὸν φῶς τῶν φανῶν διέσχισε τὸ σκοτάδι, κ' ἐρριπτεν ὀλίγη ἀσπράδα εἰς τὸν δρόμον, ὅπου τὸ κομβόλογο, τῶν βαγονίων ἐξετυλίγετο, ἐμάκραινε, ἐπεροῦσε κ' ἐτρέχε μὲ ἀγχομαχητὰ πρὸς τὸ ἄλλο σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος, ὅπου ἐχώνετο, ἐμαζεύετο, ἐφαίνετο ὅτι ἐκόντανε κ' ἔμεινε ἐκεῖ ὀλίγας στιγμάς, ἐνῶ τὸ μόνον του φωτεινὸν σημεῖον, ὁ κόκκινος φανός, ἔτρεμε μέσα ἔστο σκοτάδι.
 Ὅλιγα λεπτὰ πρὶν ἔλθῃ τὸ τραῖνον, ἔπιπτοι ἀνιχνευταὶ ἐφθαναν ἐπιθεωροῦντες τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν, ἔφαχναν μὲ τὸ φῶς τῶν προβολέων των τὰ πέριξ, και, ὅταν ἐθεβαιώνοντο ὅτι τίποτε ὑποπτόν δὲν ὑπῆρχεν, ἐσήκωναν ὑψηλὰ τὸν φανόν των, και τὸ σηματοῦτο ἐπανελαμβάνετο διαδοχικῶς ἀπὸ ὄλους τοὺς ἄλλους φανούς.
 Κατὰ τὰς δέκα, νέον τραῖνον ἐσήμάνθη. Ὁ τελευταῖος ἀνιχνευτῆς, ὁ ὁποῖος ἐφθασεν εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, ἐστάθη αἰφνης εἰς τὸ σημεῖον ὅπου εὐρίσκοντο κρυμμένοι οἱ Μπόρες, ἐπήδησε μὲ τὸ ἀλογότου ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ χανδάκος, και ἔγινεν ἄφαντος.
 Κανείς δὲν ἐσάλειυσεν ἀπὸ τὴν θέσιν του τὸ τραῖνον ἐπέρασεν ἀνενοχλητόν,

ἀλλὰ μόλις αὐτὸ ἐξηφανίσθη μακρὰν, ἡ βραχνὴ φωνὴ τοῦ Τζάκ Χίνδων ἠκούσθη, λέγουσα μὲ ὑπόκωφον τόνον:
 — Ἐτοιμασθῆτε διὰ τὸ δεύτερον τραῖνον, ποῦ θὰ ἔλθῃ, και προσέξατε, κανείς σας νὰ μὴ κοιμάται!
 Οἱ Γάλλοι ἠγνόησαν τότε ὅτι ὁ ἀνιχνευτῆς δὲν ἦτο Ἀγγλος, ἀλλὰ Μπόερ κατὰσκοπος, δὲν ἤμποροῦσαν ὄμως νὰ φαντασθοῦν πὼς οἱ Ἐκτροχιασταὶ θὰ κατάρθωναν νὰ κρύβουν ἀπὸ τὴν προσεχῆ ἄλυσιν τῶν ἀνιχνευτῶν τὰ χαλάσματα τῆς γραμμῆς.
 — Τί θὰ κάμουν; μᾶ, τί σκοπεύουν νὰ κάμουν; ἐρωτοῦσε κρυφὰ ὁ Ὑβῶν τὸν κηδεμόνα του, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ὀλιγώτερον περίεργος νὰ μάθῃ και αὐτός.
 Ἄν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν κ. Ζουανί, εἶχε μακαρίως ἀποκοιμηθῇ ἐπάνω εἰς ἓνα σωρὸν ἀπὸ ξηρὰ φύλλα.
 Οὔτε ἓνας Μπόερ δὲν εἶχε ἀκόμη μετασαλεύσῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του. Ἐνα τραῖνο ἐπέρασεν, ἐγέμισε τὸν σκοτεινὸν ἀέρα μὲ τὸ τράνταγμα του, κ' ἔπειτα

«Οἱ Μπόρες ἐτινάχθησαν ἐπάνω...» (Σελ. 139, στ. α')

πάλιν ἄκρα σιωπῆ. Ὁρα πολλὴ ἐπέρασε, και οἱ Μπόρες τίποτε δὲν ἔκαμναν. Νέον ἀπόσπασμα ἀνιχνευτῶν ἐπλησίαζε τώρα οἱ στρατιῶται, γεμάτρι προσοχῆν, ἤρχοντο δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας πρὶν ἀπὸ τὸ τραῖνον, ὅπου ἔπρεπε νὰ εὐρίσκειται ὁ Μπέν-Βιλγιέν.
 Ὁ Γιάγκος και ὁ Ὑβῶν ἤκουαν τοὺς κτύπους τῆς καρδίας των, ὅσην ὥραν διήρκεσεν ἐκείνη ἡ ἐπιθεώρησις, τὴν ὁποῖαν εὐρίσκον ὅτι ἐγίνετο μὲ περισσοτέραν λεπτολογίαν ἀπὸ τὰς προηγουμένας κρύος ἰδρῶς ἐβρεξε τοὺς κροτάφους των, ἐνῶ ὁ φωτεινὸς τομεὺς τῶν προβολέων ἐτρέχε κατὰ μῆκος τῶν χανδά-

κων, ὅπου 50 ἄνδρες ἦσαν κρυμμένοι και, ἂν ἤθελαν, ἤμποροῦσαν νὰ σκοτώσουν τοὺς ἀνιχνευτὰς.
 Ἄλλα και αὐτοὶ ἀπεμακρύνθησαν ὅπως οἱ ἄλλοι εἴκοσι, τριάντα, πενήντα δευτερόλεπτα ἐπέρασαν, —δύο ὠρες ἐφάνησαν εἰς τοὺς Γάλλους. Μετὰ δύο λεπτὰ ἔπρεπε νὰ ἐφανισθῇ τὸ τραῖνον.
 Ἐξάφνα, μέσα εἰς τὴν σιωπῆν, ἠκούσθη ἓνα σφύριγμα δέκα ἄνδρες ἐτινάχθησαν ἐπάνω, μόλις διακρινομένοι μέσα ἔστο σκοτάδι, ἐστάθησαν ἀραιωμένοι δεξιά και ἀριστερὰ τῆς γραμμῆς, ἐστήριξαν ἐπάνω εἰς τὰς σιδηρὰς ράβδους τὴν κάνναν τοῦ ὄπλου του ὁ καθένας, ἐκράτησαν δὲ ὄλοι τὰ ὄπλα των ὅσον τὸ δυνατόν μακρύτερα ἀπὸ τὰ σώματά των, χωρὶς ὄμως ν' ἀφήσουν τὴν σκανδάλην. Γυρμένοι πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπερίμεναν...
 Ἄλλο σφύριγμα τρεμουλιαστὸ ἀντήχησε, και εὐθύς τὸ ἠκολούθησε μία φοβερὰ ἐκρηξις, ἡ ὁποία ἐκάλυψε τὸ ἄσθμα τῆς ἀτμιαμάξης, ποῦ εἶχεν ἐφανισθῇ κ' ὄλας εἰς τὴν καμπὴν τοῦ δρόμου. Οἱ Μπόρες εἶχαν τιναχθῇ πάλιν μέσα εἰς τὸ χανδάκι. Δύο μόνον, ὀλιγώτερον εὐκίνητοι ἢ ὀλιγώτερον τυχεροί, εἶχαν κυλισθῇ ἐπάνω εἰς τὸ χῶμα, μέσα εἰς ἓνα σωρὸν ἀπὸ λίθους και σίδηρα στραβωμένα.
 — ὦ, Χριστέ μου! τρομερὸ πρᾶγμα! — ἐπιθύρσειν ὁ Ὑβῶν, ἐνῶ στρουμωμένος ἐπάνω εἰς τὸν κηδεμόνα του, ἐκτίταζε μὲ πυρετώδη βλέμμα τὴν ἀτμιαμάξαν.
 Ὁ μηχανικός εἶχε κάμη ἀνάποδα ἄλλ' ἦτο πολὺ ἀργά, και τὸ τραῖνον ἐφθανεν ὀλοταχῶς, μὲ ἀπερίγραπτα σφύριγματα, τρελλά, διαπεραστικά, θλιβερά, ποῦ ἐνόμιζες ὅτι ἡ ἀδρανὴς ἐκείνη μηχανικὴ δύναμις ἦτο ζωντανή, ὅτι τὴν εἶχε πιάσῃ τρομάρα ἐνώπιον τοῦ θανάτου.
 Καθὼς γιγάντιον θηρίον, ποῦ ἔχει κοπῆ ὁ ὀρμὴ του μ' ἓνα κτύπημα κατὰστήθα, ὁ ὄγκος ἐκεῖνος, μὲ ταχύτητα ὀλοπεν μικροτέραν, ἐφθασεν εἰς τὸ χάλασμα, ἐκεῖ δὲ, ἐπειδὴ δὲν εὐρίσκει πλέον τὴν τροχίαν, ἐλόξευσεν ἀριστερὰ και κατεκρημνίσθη εἰς τὸν χανδάκα, ὅπου ἐξηκολούθησε ν' ἀγχομαχῇ δυνατὰ, ὅπως τὸ πληγωμένον ζῶον, ποῦ δὲν ἤμπορεῖ νὰ φύγῃ και νὰ σωθῇ. Πολλὰ βαγόνια ἀνετράπησαν, και οἱ Μπόρες, μὲ τὸν Τζάκ Χίνδων ἐπὶ κεφαλῆς, ἐπήδησαν πρὸς τὸ τραῖνον.
 — Εἰς ἔφοδον! εἶχε διατάξῃ ὁ ἀρ-

χηγός των Έκτροχιαστών. Οι στρατιώται του ώρμησαν με τὰ τουφέκια των εις τὰ χέρια, και μία κραυγή ανεδόθη ρυθμικά από τὰ στήθη όλων :

— Παραδοθήτε !

Είκοσι περίπου Άγγλοι στρατιώται έβγήκαν όπως-όπως από τὰ βαγόνια και όλοι έστήκωσαν ύψηλά τὰ χέρια, δια να δείξουν ότι παραδίδονται. Ούτε ένας πληγωμένος δεν ύπήρχε, διότι ο Τζάκ Χίνδων, ο έφευρετής τής έκτροχιασεως με φυσίγγια δυναμιτίδος, συνεδούζε με τόν σπιν τήν ένεργειάν των, αναλόγως τής ταχύτητος του τραίνου, ώστε σπανίως απέτύγχανε του σκοπού του, είτε φονικήν σύγκρουσιν να προξενήση ή θελεν, είτε τήν ατυμάμαξαν να καταστήση άνίκανον να εξακολουθήση τήν πορείαν της.

Αυτήν τήν φοράν ο «Έκτροχιαστής» ήθελε να προφυλάξη τήν ζωήν του Μπέν-Βιλγιόεν, και δι' αυτό με περισσοτέραν άκόμη έπιμέλειαν είχε παρασκευάσει τόν σχεδιόν του. Χαμένος όμως έπήγεν ο κόπος του, διότι ο αιχμαλώτος στρατηγός δεν ήτο εις έκείνο τόν τραίνον. Κατά τήν τελευταίαν στιγμήν, είχε σταλή διαταγή να περιμεινουν έως αύριον δια τήν μεταφοράν του εις Πραιτωρίαν.

Μόλιταυτα κατι κέρδος έβγήκε. Τά βαγόνια ήσαν γεμάτα αιχμαλώτους Μπό-ερς, οι όποιοι ήσαν στοιβαγμένοι σαν τὰ ζώα εις τὰ βαγόνια και στερεά δεμένοι ο ένας με τόν άλλον.

Όταν οι Μπόερς αφώπλισαν τους Άγγλους κ' έβαλαν φρουρούς να τους φυλάτουν, ένησχολήθησαν με τήν άπελευθέρωσιν των όμοσεθών των. Τά θερμά ευχαριστήρια τούτων τους απέζημώσαν όπωςδ ήποτε, και δέν τους έφάνη τόν πικρά ή άπογοητεύσει των.

Ο κ. Ζουανί, έντελώς έξυπνος τώρα, είχαν ακολουθήση τόν άνέψιόν του και τόν Υθών. Κατεγίνετο μαζί των εις τόν να κόπτη τὰ δεσμά των αιχμαλώτων, χωρίς να προσέξη εις ένα Άγγλον άξιωματικόν, τόν όποϊόν οι Μπόερς κατεβίβαζαν δια τής βίας από τόν βαγόνι, όπου έμενε κρυμμένος έως εκείνην τήν στιγμήν. Δέν ήθελε να παραδοθή εις τους νικητάς, οι όποιοι τώρα τόν αφώπλιζαν δια τής βίας, και μόνοι αυτοί δεν είχαν ύποταχθή εις τήν πρόσκλησίν των : «Παραδοθήτε !»

Οι Μπόερς είχαν πλέον άρχιση να ραντζίζουν με τόν πετρέλαιον, που είχαν εβρη εις μίαν φορτάμαξαν, τόν τραίνον, τόν όποϊόν εφωταγωγήθη άμέσως με μίαν μακράν έρυθράν ταινίαν, κ' έφώτισε με ζωηράν λάμψιν τόν τόπον τής καταστροφής.

Ο Γιάγκος άντελήθη τότε, όλίγα βήματα μακράν του, τόν άξιωματικόν που δεν ήθελε να ύποταχθή, και άμέσως τόν ανεγώρισεν.

— Ο κύριος στρατιωτικός άστυνόμος ! ειπεν ύποκλινόμενος, με ύφος έμπαικτικόν, έμπρός εις τόν άξιωματικόν, ο όποϊος όμως έμεινε τόνον άπαθής, ως να ήτο άκόμη εις τόν γραφεϊόν του, εις τήν Βλουμφοντάιν.

— Μπα ! αυτοίς εινε ο έχθρός σας ; ειπεν ο Υθών, ένθ' έκύτταζε καλά-καλά εις τόν πρόσωπον τόν άνθρωπον, έναντιόν του όποϊου τόνην μνησικακίαν ήσθά-νοντο οι φίλοι του.

Ο Γιάγκος, καθώς έπλησίαζε προς τόν άξιωματικόν, τόν ειδε να ταρασσεται τόν πρόσωπόν του εφάνερωνεν άληθινήν κατάπληξιν. Παρηκολούθησε τόν βλέμμα του ο φίλος μας, και στρέψας τήν κεφαλήν, ειδε τόν Τζάκ Χίνδων μέσα 'ς τόν φως.

Τού ήλθε τότε μία τρελλή διάθεσις να περιπαίξη τόν πρώην στρατιωτικόν άστυνόμον. Εψιθύρισε δύο λέξεις εις τόν αυτί του Έκτροχιαστού και ήλθε μαζί του να σταθή έμπρός εις τόν Σιρ Βασίλην Μάκεσων.

— Ποίος από τους δύο μας εινε ο άληθινός Τζάκ Χίνδων ; ήρώτησε τόν Άγγλον, με ειρωνικόν τόπον.

— Γέε, δάτ, αυτός ! έπρόφερε μηχανικώς ο άξιωματικός, ένθ' προσήλωνεν έναλλάξ εις τους δύο άνδρας τὰ ψυχρά βλεμματά του.

Είχε κατορθώση ν' ανακτήση τήν απάθειάν του.

— Πρέπει να τόν κρατήσωμεν ως όμηρον,—ειπεν ο Χάνς Ρίσιικ, πλησιάσας εκείνην τήν στιγμήν.

— Μπα ! άπήνητησεν ο Γιάγκος ' αν δεν είχα ένα άτομικόν λογαριασμόν να κανονίσω μαζί του, θά ήμουν τής γνώμης να τόν άφίσετε έλεύθερον ν' άρχιση εκ νέου τόν κυνήγι του Τζάκ Χίνδων.

(Έπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 102ος

Λύσεις Πνευματικῶν Ασκήσεων εἰς ὅσων θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς Διαπλάσεως, τῶν μηνῶν Ἀπριλίου, Μαΐου, Ἰουνίου καὶ Ἰουλίου 1907.

Ἀπό σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 102ος Διαγωνισμός πρὸς εὔρεσιν τῶν λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ασκήσεων. Ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν τῶν ἐχόντων ψευδώνυμον, ἐπιθυμοῦν νὰ διαγνωσθῶν, ὀφείλουσιν πρῶτον νὰ προσκομίσωσιν ἐγκλίμας ἐκ τοῦ Γραφείου μου τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων.

Οἱ ὄροι τοῦ Διαγωνισμοῦ, τοὺς ὁποίους εὑρίσκετε ἐν ἐκτάσει εἰς τὴν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Γ'), περραμένουν οἱ αὐτοὶ δι' ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Λύσεων.

Βραβεῖα θ' ἀπονεμηθῶν τὰ ὀρισμένα διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ὁποῖα εὑρίσκετε ἐπίσης εἰς τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Ε', ἀρθρον 2, παράγραφοι α', β', γ').

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΔΙΓ' ΑΠ' ΟΔΑ

Τὸ χελιδνάκι.

Ἡ Ἀλιττα ήτο πολυλογου' διαρκῶς εὐρισκτο κοντά 'ς τὸν πατέρα της, ἢ χωμένη 'ς τὰ φουστάνια τῆς μητέρας της, κ' ἔλεγε ἔνα σωρ νόστιμα πράγματα' νόστιμα, ἀλλὰ παραπολλά. Ἀληθινά, ήτο πολυλογου' !

Ἐνα μεσημέρι, ἐνθ' ἔτρωγεν εἰς τὸν κήπον μαζί με τοὺς γονεῖς της, ἤκουσεν ἕνα χελιδόνι, πού ήτο καθισμένο ἐπάνω 'ς ἕνα ὀψηλό κλαδί καὶ ἀδιάκοπα ἐκελαδοῦσε : τσίτου, τσίτου, τσίτου !

Εἰς τὴν ἀρχήν, αὐτὸ τὴν εὐχαρίστησεν ὅταν ἐπέφανε ὁμοῦ ὀλίγη ὕδρα, ἢ Ἀλιττα εἶπε : — Ὄψ ! μ' ἔξάλισε αὐτὸ τὸ χελιδόνι ! Βάζω στοίχημα πὼς θὰ εἶνε παραπολύ κουρασμένο τὸ βράδυ, ἀμα πάη νὰ κοιμηθῇ 'ς τὴ φωλιά του.

— Ἐχω κ' ἐγὼ, ειπεν ὁ πατέρας της, ἕνα χελιδνάκι, πού και αὐτό, σάν ἐκείνο, ποτὲ δὲν σιωπᾷσαι, οὔτε συλλογίζεται ὁμοῦ ἀν ζαλιζῇ ἢ ὄχι τοὺς ἄλλους με τὸ κελάδη-μά του' και εἶνε κ' αὐτὸ παραπολύ κουρασμένο τὸ βράδυ, ὅταν πηγαίη νὰ κοιμηθῇ.

Ἡ Ἀλιττα ἐκοκκίνισε, καὶ, ἀπὸ τότε, τὰ λόγια της ἦσαν μετρομημένα.

Μπουρμπουλήθρες !

— Ἐφέρετε νὰ κάνετε μπουρμπουλήθρες ; — Τὸ σπουδαῖο πρᾶγμα ! — θ' ἀπαντήσετε. — Ὀλίγη σαπουνάδα, ἕνα καλαμάκι ἢ ἕνα μακαρόνι, κ' ἔγιναν ἀμέσως !

Καὶ ὁμοῦ ἔχετε ἄδικον. Χρειαζεται τέχνη, ἢ μάλλον πρέπει νὰ ἐφευρετε τὴν συνταγὴν διὰ νὰ γίνονται αἱ μπουρμπουλήθρες μεγάλες και στρογγυλές, σάν μπαλλόνια, και νὰ πετοῦν εἰς τὸν ἀέρα.

Παίρνετε ἕνα δράμι ἄσπρο σαποῦνι, τὸ κόβετε φιλά-φιλά κομματάκια και τὰ βάζετε μέσα εἰς μίαν μεγάλην καθαρήν μποτίλλια' προσθέτετε και δέκα κουταλιές νερό, βρόχινο κατὰ προτίμησιν, βουλλώνετε καλά τὴν μποτίλλιαν με τὸν φελλόν της, ἀναταράσσετε ὀλίγον τὸ περιεχόμενον της, και τὴν βάζετε διὰ μίαν περίπου ὥραν εἰς ζεστὸ μέρος, εἰς τὸν ἥλιον ἢ κοντὰ 'ς τὸ τζάκι. Κατόπιν προσθέτετε ὀκτὼ δράμια γλυκερίνης, και ἀφίνατε τὸ μίγμα μίαν ἡμέραν, εἰς τὸ διάστημα τῆς ὁποίας τὸ ἀναταράσσετε πότε και πότε. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἢ μπουρμπουλήθρικὴ σκευασία εἶνε ετοιμη. Διὰ νὰ κάμετε ὁμοῦ τὰς μπουρμπουλήθρες πρέπει νὰ μεταχειρισθῆτε μίαν πῖπαν με λουλάν, ἢ γυαλένια, ἢ και χωματένιαν, τὴν ὁποίαν βρέχετε πρῶτα καλά εἰς τὸ νερό. Τὴν γεμίζετε με τὸ μίγμα, και ἀρχίζετε νὰ φυσάτε... Δι' μπουρμπουλήθρες πετιοῦνται τότε ἐπάνω, ὁλοστρόγγυλες, ὠραίες και ἀμέτρητες !

Τὰ ναυτικὰ πανιάλνια.

Εἶδατε τοὺς ἄγγλους, και μάλιστα τοὺς Ἀμερικανοὺς ναύτας τῶν πολεμικῶν πλοίων, τί εἶδους παντάλνια φοροῦν ; Πλατύτατα κάτω και στενά-στενά ἐπάνω. Καὶ γινώριζετε τὸν λόγον ; — Ζήτημα οικονομίας χρόνου !

Οἱ ἄγγλοι και οἱ Ἀμερικανοὶ ναῦται, ὅταν κάμνουν τὴν ὑπηρεσίαν των μέσα στὰ πλοία ἢ εἰς τὰς λέμβους, εἶνε πάντοτε εὐπόλοτοι. Συμβάλει ἐνίοτε νὰ χρειασθῇ νὰ πατήσουν εἰς τὰ νερά, — ὅταν μάλιστα ἐρχονται με τὴν βάρκαν εἰς τὴν ἀκροθαλασσίαν, ὅπου τὰ νερά εἶνε ρηχὰ, και ἢ βάρκα δὲν δύναται νὰ προχωρήσῃ ἔως ἔξω. Τί κάμνουν τότε ; Με δύο κινήσεις, τραβοῦν εἰς τὴν στιγμήν τὰ παντάλνια των ἐπάνω ἀπὸ τὰ γόνατα, κ' εἶται ἀποθεβάζονται χωρίς νὰ βραχθοῦν διόλου. Ἄν τὰ παντάλνια των ἦσαν καμωμένα ὅπως τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, θὰ ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ τὰ τυλίγουν πρὸς τὰ ἐπάνω, και θὰ ἔχαναν πολλὴν ὕδραν, ἔως νὰ τὰ στερεώσουν.

ΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΣ

Ἔλαβα τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν εὐχαρίστως δημοσιεύω :

Φιλτάτη Διάπλασις !

Κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἀφινοῦνται εἰς τὴν πόλιν μας οἱ ταλαίπωροι ἀδελφοὶ μας, τὰ θύματα τῆς θηριωδίας τῶν Βουλγάρων, χάριν τῆς πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπης, οἱ πρόσφυγες. Πλοῦσοι τῆς χθές, ἀρχοντες εἰς τὴν εἰς ἡμεῖς μέγαρα και μεγάλας περιουσίας, ἀναγκάζονται νὰ στρυμώνωνται σὲ μιά γωνιά χάριν τῆς ἀγάπης τῆς Ἑλλάδος. Γέροντες, μόλις δυνάμενοι νὰ συρῶσαι, διέσχισαν θαλάσσιος χάριν τῆς πατρίδος.

Τί ὑπέστησαν τὰ γνωρίζεις, φιλάτη Διάπλασις. Τί ὀφίστανται ἀγογγύστως χάριν τῆς Ἑλλάδος μας ! Διότι και μὲν τοὺς περιποιούμεθα ὅσον τὸ δυνατόν, ἀλλὰ οὐδέποτε τὰς περιποιήσεις και ἀνέσεις τοῦ πατρικοῦ των τόπου δύναται νὰ ἔχωσιν.

Τὸ κράτος μας δυστυχῶς δὲν εἶνε πλούσιον διὰ νὰ ἐπιτελέσῃ μεγάλα πρᾶγματα. Χρειαζεται και ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία. Ναί, εὐτυχῶς τοιαυτὴ δὲν λείπει παρ' ἡμῖν, προπάντων διὰ τοιούτους τόσο ἀξίους βοηθείας ἀδελφοὺς. Διότι ἀθροῖα εἰσφορᾶι γίνονται.

Περισσοτέρην ὁμοῦ ἐντύπωσιν πάντων κάμνουν τὰ μικρὰ τέκνα τῶν προσφύγων, ἅτινα ἐγκατέλειψαν τὰ σχολεῖά των, τὰ παιχνίδια των, πᾶν μέσον διασκευαστικόν, ἐδῶ μακρὰν τοῦ τόπου των, ἐνθ' ἡμεῖς οἱ ἐλεύθεροι ἀπολαοῦμεν πάντων τῶν διασκευάσεων.

Χωρίς βιβλία, τὰ κακόμοιρα, νὰ διαβάζουν νὰ ξεσκάνουν ὀλίγον.

Σὲ πᾶνει παράπονο νὰ βλέπῃς παδάκια πρῆγν πλοῦσια νὰ παίζουν με ξυλαράκια, ἀφῶ ἄλλο παιχνίδι δὲν ἔχουν.

Προτείνω λοιπὸν εἰς Σᾶς, ἀγαπητή Διάπλασις, ἕνα μέσον, ἔπερ κατὰ τὴν γνώμην μου θὰ ἀνεκούφιζε τὰ ταλαίπωρα πλάσματα. Διὰ τὴν μὴ συστηθῆ εἰς τὰ γραφεῖα Σᾶς ταμεῖον ὑπὲρ τῶν μικρῶν προσφύγων, ἵνα ἐκ τοῦ ὀβολοῦ τῶν συνεισφερόντων στέλλωνται φυλλάδια τῆς Διαπλάσεως εἰς τὰς ἐπιτροπὰς ἐπὶ τῶν προσφύγων, και διατίθενται εἰς τοὺς μικροὺς πρόσφυγας, τοὺς γνωρίζοντας ἀνάγνωσιν ;

Ἡ Διάπλασις δύναται νὰ τοῖς χρησιμεύσῃ και ὡς παιχνίδι και ὡς μάθημα.

Δὲν ὑπάρχουσι ἀραγε συνδρομηταί, οἵτινες θὰ συνεισφέρων ὑπὲρ τῶν μικρῶν προσφύγων, πρὸς ἀπόκτησιν βιβλίου λαμπροῦ, χρησιμεύοντος πρὸς τέρψιν ἀμα και μᾶθησιν, ὁποῖον εἶνε ἡ Διάπλασις τῶν Παιδῶν ;

Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου.

Ἐάν τὴν ἐγκρίνετε, φιλάτη Διάπλασις, ἀνακοινώσατέ τὴν και εἰς τοὺς λοιποὺς συνδρομητάς.

Σᾶς ἐσωκλείω δύο δραχμάς, ὡς πυρῆνα και βάσαν τῆς ιδέας μου, δραχμάς αἵτινες προέρχονται ἐκ τῶν οικονομῶν μου.

Καὶ τοῦτο θεωρῶ ὡς ἀνακούφισιν τῶν προσφύγων ἀδελφῶν μας.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΠΡΟΣΦΙΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

**

Μάλιστα ! Εἶμαι έντελῶς σύμφωνη με τὴν ιδέα τῆς Προσφιλοῦς Ἀναμνήσεως, τὴν ὁποίαν και συγχάιρω διὰ τὴν ὠραίαν τῆς πρωτοβουλίαν. Τὸ παραδειγμα τῆς εἶνε τῶν ὄντι ἀξιωματικόν. Καὶ προσκαλῶ μαζί της ὁμοῦ τοὺς φίλους μου και τὰς φίλας μου νὰ τὴν μιμηθῶν και νὰ μοῦ στείλουν τὰ ταχύτερον ὅτι εὐκόλυνεται ἕκαστος διὰ τὰ παδιά τῶν δυστυχῶν προσφύγων. Τόμοι και φυλλάδια τοῦ περιοδικοῦ μας θὰ εἶνε μία

ἀνακούφισις εἰς τὴν δυστυχίαν των, τὴν ὁποίαν οἱ εὐαίσθητοι και φιλόανθρωποι ἀναγνώσταί μας θὰ θελήσουν βεβαίως νὰ τοῖς προσφέρουν. Εἶνε ἡ καλλιτέρα εὐκαιρία διὰ νὰ σπᾶσουν μερικὸι κουμπαράδες και νὰ διατεθοῦν ἐπιφωλεθῶσι αἱ μικραὶ παιδικαὶ οικονομία. Σημειώσατε ὅτι εἶνε δεκτὸν και τὸ ἐλάχιστον ποσόν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Γικτι ξεφωνίζεις ἔτσι, Τιτίκα ;
— Παίζουμε στεφανώματα και ἡ Ἐλένη μοῦ ρίχνει ρύζι.
— Ἐ, δὲν εἶνε κανένα κακό. Ἐτσι τὸ κάμνουν, γιὰ γούρι...
— Ναί, μὰ τὸ ρύζι εἶνε... βρασμένο !
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πτερόεντος Ὀνειροῦ

Φασουλῆς : — Ἄχ ! μᾶς ἔκλεψαν ἀπόψε τὸ μισὸ μας πετινὸ.
Φασουλῆς : — Καὶ τὸν κλέψανε σφαγμένο. Φασουλῆ, γιὰ ζωντανὸ ;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Εἰσοσιένου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Τὸ Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς ἐνέγραψε διὰ τοὺς δύο πρώτους μῆνας τοῦ ἔτους τὴν εἰς τὸ 18ον φυλλάδιον συσταθείσαν *Μαύρην Μάσσαν*. Ποῖας θὰ τὴν ἐγγράψῃ και διὰ τοὺς ἄλλους δέκα ;

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΣΤΕΦΑ»

Ο κ. Γρ. Ξενόπουλος (Φαίδων) με παρακαλεῖ νὰ δημοσιεύσω τὰ ἐξῆς :
Γενουμένης τῆς κληρώσεως τοῦ Λαχείου τῆς «Μαργαρίτας Στέφα», ἐκέρδισεν ὁ ἀριθμὸς 557.

Ὁ κάτοχος τοῦ ἀντιτύπου, τοῦ φέροντος τὸν ἀνω ἀριθμόν, παρακαλεῖται νὰ παραλάβῃ ἐκ τοῦ Γραφείου τῶν «Παναθηναίων» (Ἀριστοτέλους, 35) τὴν κερδηθείσαν σειράν τῶν τόμων, ἢ νὰ μᾶς ἐμβάσῃ ὄρ. 5, διὰ νὰ τῷ τὴν στείλωμεν ταχυδρομικῶς.

Ἐκ τῆς σειράς τῶν 12 τόμων, ἐλλείπει μόνον ὁ 10ος, ἐκ τοῦ ὁποῖου δὲν περισσεύουν ἀντίτυπα.

Ἔλαβα πρωταπριλιάτικα γράμματα, ἔλαβα, ἔλαβα... Κ' ἐγὼ, και οἱ συνεργάται μου, και τὸ σπιτικό μου. Τὰ περισσότερα ἦσαν ἀγραφα, ἢ ἀπετελοῦντο ἀπὸ σειράν φακέλων, ἐσωκλείσαντων τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον, με διαφόρους ἐπιγραφάς, (πρὸς τὴν Διάπλασιν, πρὸς τὸν Ἀναίαν, πρὸς τὸν Φαίδωνα κλ.) ὡστε τὸν κάμουν ὅλον τὸν ἦρον τοῦ σπιτικοῦ. Ἄλλὰ τὴν ἐξυπονοῦσαν πρωταπριλιάν μου ἕκαμα ὁ φίλος μου Ἄγγελος Ἀγγελινός, (τὸν ἐκατάλαβα ἀπὸ τὸ γράψιμόν του), ὁ ὁποῖος μοῦ ἔστειλε διὰ τοῦ Ἀναίαν ἕνα τετράδιον Μ. Μυστικῶν, τυπωμένον μόνον ἀπ᾽ ἐμῶς, και ἀπὸ ἕκαμα έντελῶς λευκόν ! Ὅταν τὸ εἶδα : «Μὰ πῶς ; γίνονται και τέτοια λάθη ; ὑπάρχουν και τετράδια ἔτσι μισοτυπωμένα ; Νὰ τὰ φάσετε ὅλα ἕνα-ἕνα, και νὰ βγάλετε ὅσα τέτοια ὑπάρχουν, διότι δὲν εἶνε σωστὸ νὰ στέλνωμεν εἰς τὸ παιδί τετράδια ἡμιτελῆ και ἄρρηστα !» Τότε ὁ Ἀναίαν ἔσκασε τὰ γέλια, και ἐγὼ, ὑποπτευθείσα, παρετήρησα καλλιτέρα και τί νὰ ἰδῶ ! Τὸ τετράδιον ἦτο καμωμένον με τὴν πέννα' ἀλλὰ τὸσφ τέλειος, και γράμματα

τοῦ τύπου, και εἰκόνας και κοσμήματα, πού καθέναις ἠμποροῦσε νάπατηθῇ. Ἐδῶς τοῦ Ἄγγελου Ἀγγελινῶ ! Καὶ τοῦ χρόνου !

Τὴ νὰ τὰ κάμω ὄλ' αὐτὰ ποῦ μοῦ ἔστειλες, *Κόρη Κωνσταντῆ* κτλ. Δὲν εἶξέριες ὅτι δὲν δημοσιεύω ἔργα, παρὰ μόνον τῶν τακτικῶν μου συνεργατῶν ; Λυποῦμαι διὰ τὸν κόπον ποῦ ἔκαμες, ἀλλὰ ὅποιος δὲν διαβάσει τὸν Ὀδηγόν, πάντοτε ἀδικίως κοπιάζει.

Σοῦ ἔστειλα τὸ Λεύκωμα, *Μελαγχροῖον Ἑλληνοπούλου*. Ναί, εἶγες πολὺν καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃς, ἀλλὰ δι' αὐτὸ δὲν ὄ' ἐλησμόνησα... Ἡ ὠραιότερὴ ἐπιστολή σου με ἀπεζημίωσε, και ἐλπίζω τώρα νὰ μ' ἐνθυμῆσαι συχνότερα.

Τὸ ψευδώνυμον *Καρνάτις*, ἀγαπητῆ μου *Μαρίνα Δ. Μ.* ἀνήκει εἰς ἄλλην, ὡστε περιμένω νὰ ἐκλέξῃς ἄλλο. Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου με τὰς τόσας πληροφορίας. Γράφε μου συχνά.

Ἔχετε δικαίον, *Ἀθήνη*. Κ' ἐγὼ νομίζω ὅτι ὁ Σολωμὸς δὲν ἦτο σατυρικός μεγαλειότερος ἀπὸ τὸν Σουρῆν, ἀλλ' ὡς λυρικὸς ἀνῆλθεν εἰς τόσο ὕψος, ποῦ δὲν τὸν φθάνει κανεὶς οὔτε ἀπὸ τοὺς σημερινούς, οὔτε ἀπὸ τοὺς χριστιανούς—και ἴσως οὔτε ἀπὸ τοὺς αὐρινούς ποιητάς. Εἶνε περιττόν νὰ σοῦ εἶπω με πόσον ἐνδιαφέρον ἀνέγνωσα και πάλιν τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν σου.

Πολὺ ἐλυπήθην με τὸ πάθημα τῆς ἀδελφοῦλας σου, *Μαρομένη Γαζία*. Τῆς εὐχομαι νὰ γίνῃ γρήγορα καλά. Ἡ Ἐλπίς εὐρίσκειται ἀκόμη εἰς τὸ Μιλάνον ; Ὁ κ. Ξ. τῆς ἔγραψεν ἐκεῖ πρὸ μηνῶν, ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καμμίαν ἀπάντησιν, και με παρεκάλεσε νὰ σ' ἐρωτήσω.

«Νὰ ἔξερεις πόσον σ' ἀγαπῶ, και ὅταν ἀκόμη ἐπὶ ὀλοκλήρους μῆνας δὲν σοῦ γράφω !» Τὸ πιστεύω, *Ἄσμα τοῦ Ὀρφέως*, ἀλλὰ ἡθελα νὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα. Εἶνε τόσο ὠραία αἱ ἐπιστολαὶ σου ! Ναί, πολὺ γρήγορα θὰ προκηρῶξαι καὶ ποιητικὸν Διαγωνισμὸν, με θέμα ποῦ θὰ σᾶς ἀρέσῃ πολὺ.

Ἦτο λάθος τοπογραφικόν, *Λευκοκόνναντες Αἰγαλεῖ*. Ο Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ εἶνε Γ' και ὄχι Β'. Οἱ στίχοι ποῦ σοῦ ἐνθύμισε τὸ ἀρθράκι μας περὶ τοῦ Μενεξέ, εἶνε πραγματικῶς ὠραίοι και τοὺς δημοσιεύω ἐδῶ :

Ὅταν τοῦ κάμπου ἡ Θεά,
Ποῦχει τὰ λουλούδα παιδιά,
Ἐγέννησε τὸ μενεξέ
Μὲ τὴ γλαυκὴ τὸν ὄψι,
Μὲ τὴ βαθεῖά του μυρωδιά,
Και τὰ λεπτὰ τὰ κάλλη του
Και τὴ γλυκαῖά του κόψι,
Και τοῦδωσε τὴ ζηλευτή
Τῆς πεταλούδας ὠμορφιά,
Κ' ἐπάνω ἀπὸ τὰ φύλλα του
Ἐσκόρπισε περίσσια,
Καθὼς ἐπάνω σὲ τρανή
Και πλοῦσια ζωγραφιά,
Τὰ πὸ γλυκά της χρώματα
Μὲ τέχνη γυναικεία.
Μ' ἀγάπη τὸν ἐρώτησε :
— Ἀκόμη τί μπορῶ
Νὰ πάρω ἀπὸ τὰ πλοῦσια μου
Ὀλόγυρα βασίλειά
Και νὰ στοῦ δώσω στόλισμα,
Παιδί μου τυφερό,
Νὰ σ' ἔξῃ ἡ γῆ καμάρι της
Μέσ' σὲ σουλούδια χιλιά ;
— Λίγο χορτάρι, μάνα μου,
Τῆς εἶπε τάνθος ταπεινά,
Γιὰ νὰ μπορῶ 'ς τὸν ἴσκιό του
Νὰ κρύβουμαι παντοτεινά.»

Ἡ ἐπιστολή σου με κατενοούσασε, Ἐλληνική Θεότης. Δὲν ἔξερω ὅτι μπορεῖς νὰ γράψῃς ἔτσι εὐμορφα, — και μάλιστα ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Μὰ γιατί ἀπὸ τὸ κρεβάτι ; Ἦσουν ἀρρωστη ; — Νὰ μοῦ φιλῆσῃς τὸν μικρὸν Β'—

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὁπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :

Ἐτησίαν... δρ. 8,-

Ἐξαμήνου... > 4,50

Τριμήνου... > 2,50

Ἄι συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἀπριλίου 1907

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου

τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Ἐδριπίου δρ. 58, παρὰ τὸ Βαρθέμιον.

Περίοδος Β'—Τόμος 14ος

Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἀπριλίου 1907

Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 20

ΤΑ ΔΙΑΓΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ἄλλ' ἂν οἱ Μπόερς τὸ ἐπιτρέπουν, ἐξηκολούθησεν ὁ Γιάγκος, ἀφοῦ δώσῃ τὸν λόγον τῆς τιμῆς του ὅτι θὰ θεωρηθῆται ὡς αἰχμάλωτος, διὰ νὰ μὴ πολεμήσῃ πλέον ἐναντίον των, θὰ τὸν πάρῃ μαζί μου ἕως τὸ Μπουλαβάγιο, διὰ νὰ τὸν κάμω νὰ καταλάβῃ τί θέλησῇ εἶναι ἢ ὀπισθοδρομήσῃ εἰς τὸ ταξίδι, ὅπως ἐκεῖνη ποῦ ἤθελε καὶ αὐτὸς νὰ μᾶς ἀναγκάσῃ νὰ κάμωμεν ἀπὸ τὴν Βλουμφονταίν εἰς τὴν Πόλιν τοῦ Ἀκρωτηρίου...

— Λάτ! ἐτραύλισε πάλιν ἀνάμεσα σὰ δόντια του ὁ Ἄγγλος.

Αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν του ἔλαμπαν μὲ φλόγας μίσους ἐκεῖ μέσα ἐκαθρεπτιζέτο ἢ ἀπίστευτος ἐκείνη βρεττανικὴ ἀλαζονεία, ποῦ, ἅμα ἅπαξ πληγωθῆ, δὲν συγχωρεῖ ποτέ! Καὶ τὸ πρόσωπόν του, σὸ τόσον ροδόλευκον καὶ δροσερόν, ἐλάμβανε, μὲ τὴν πλημμύραν τῆς ἐσωτερικῆς ὀργῆς του, ὄψιν μανιῶδους κακίας, ἢ ὅποια ἦτο ἐντελῶς ἀταίριαστη πρὸς τὰ γελαστά πρόσωπα τῶν δύο ἐκείνων ἀνθρώπων, ποῦ τὸν παρῶργίζαν, τὸν ἐκαίναν ἐξω φρενῶν μὲ τὴν αἰνιγματώδη ὁμοιοτήτά των. Ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο ἦτο ὁ ἀληθινὸς Τζάκ Χίνδων;

Μὲ μίαν ἀπόρροπον κίνησιν, ἐβγαλε τὸ δεξιὸν χεῖρ, ποῦ τὸ ἐκρατοῦσε κρυμμένο σὲ στῆθος του, ἐτέντωσε τὸ χεῖρ του, καὶ ἐπυροδόλησε μὲ τὸ ρεβόλβερ του, ἐνῶ ἐφώναζε, μὲ λύσσαν εἰς τὴν φωνήν του:

— Λάτ!

Ὁ Γιάγκος ἐσύρθη ἀπὸ τὸ στιβαρὸν

ὅμως ἐκλονίζετο, κατὰσθηθαι πληγωμένος ἀπὸ τὴν σφαῖραν ποῦ ἦτο προωρισμένη διὰ τὸν ἀρχηγὸν τῶν Ἐκπροχιαστῶν. Τὸν εἶχε σώσῃ, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, διότι εἶχε προφθάσῃ νὰ κηδήσῃ καὶ νὰ σταθῇ μεταξὺ τῆς σφαίρας καὶ τοῦ Τζάκ Χίνδων...

Ἐτρεξάν οἱ Μπόερς γύρω εἰς τὸ ἡρώϊκον ἀγῶρι, ἐνῶ μερικοὶ ἄλλοι ὤρμουσαν νὰ καταδιώξουν τὸν Ἄγγλον. Αὐτὸς, ἅμα ἔρριψε τὴν μοναδικήν του σφαῖραν, εἶχε τινάχθῃ πρὸς τὸν χάνδανα.

— Τὸν ἐπίασα, τὸν ἐπίασα! ἤκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ Ὑθῶν, ὁ ὁποῖος εἶχε κατορθώσῃ νὰ τὸν ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ πόδι, καί, συρόμενος ἐξοπλιστοῦ, ἐπέβραδυνε τὴν φυγὴν τοῦ Ἀγγλοῦ.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐγύρισεν, ἔτοιμος νὰ κτυπήσῃ κατακέφαλα τὸν μικρόν, μὲ μιά γροθιὰν ποῦ θὰ τὸν ἐσκοτώσεν, εἰς δέκα χεῖρια τὸν ἔδραξαν.

Πᾶσα ἀντίστασις ἦτο ματαία τὸν ἐσφιγτόδεσαν μὲ τὰ σχοινιά, καὶ δέκα στρατιῶται ἔλαβαν διαταγὴν νὰ τὸν ἐπιτηροῦν. Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Μόνας, σκυμμένος ἐπάνω εἰς τὸ ἀχυρῆνιο δεμάτι, ὅπου εἶχαν ἐξαπλώσῃ τὸν Χάνς, ἐσπευδε νὰ ἐξετάσῃ τὸ τραῦμά του, καὶ τὸ ἔβρεχε μὲ ὀλίγον νερό, ὅπου εἶχε στάξῃ μερικὲς στάλας ἀπὸ ἓνα κρυστάλλινον μπουκαλάκι, ποῦ εἶχε μαζί του.

Γονατιστῆ δίπλα εἰς τὸν ἀδελφόν τῆς, ἢ Ἐλζα, κατακίτρινη, ἐκρατοῦσε τὸ ἓνα χεῖρ τοῦ πληγωμένου μέσα σὰ ἰδικὰ τῆς.

Τὸ ἀγῶρι ἔκαμε νεῦμα εἰς τὸν Γιάγκον νὰ πλησιάσῃ, καί, καθὼς ὁ Γιάγκος ἐσκυβεν ἐπάνω του:

— Συγχωρήσατέ με, εἶπε, ποῦ ἐσυλλογίσθηκα νὰ γλυτώσω τὸν

ρον καὶ νὰ τοῦ πῆς νὰ μάθῃ γρήγορα γράμματα, διὰ νὰ με διαβάσῃ.

Ἐραίας ἐπιστολάς μου ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Φίλη τῶν Ἀνθέων. Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά, Χρυσόκωνη Ἀδύγη, Κόρη τῶν Κυμάτων, Ἐλληνικὸν Κλέος, Σανθὴ Νεράϊδα καὶ Ἀθάνατος Ἑλλάς, καὶ δύο μάλιστα ἐπιστολάς, ὠρασιότατες. Ἦως λυπούμαι ποῦ δὲν ἔχω τόπον νὰπαντήσω ἐν ἐκτάσει!

ΕΓΚΡΙΣΙΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀντικεινὸν εἰς ἀγῶρι, καὶ ὅσα ἀπὸ κ, εἰς κορτίαια.]

Νέα ψευδώνυμα: Βασίλισσα τῶν Συμπαθῶν, κ. (+ X αὐτὸ ἐξέλεξα) Σταγῶν ἐν τῷ Ὠκεανῷ, κ. (καλὰ ἔκαμες αἱ ἐπιστολαὶ σου μὲ εὐχαριστοῦν καὶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά) Ἄνθος τῶν Δειμώνων, α. (I. T. αὐτὸ ἐξέλεξα καλῶς νὰ ἔλθῃς) καὶ Ἀχιλλεύς, κ. (I-! ἐμπρὸς λοιπὸν! σὲ περιμένω.)

Ἀλλαγὰι ψευδωνύμων: Μπλαγγροῦδ Ἑλληνοπόλι, κ. Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς, κ. καὶ Χρυσὸς Κάλυξ κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προστέινουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηρηγμένα, δὲν δημοσιεύονται.]

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: τὸ Μαγεμένο Ἀκρογιάλι μὲ τὴν Ζίαν, Παλλάδα, Δάφνην τῶν Τεμπῶν καὶ Ὀνειροπόλον Ψυγῆν—τὸ Ἐντυχὸς Παρελθόν μὲ τὸ Ἄστρον Ἐσπερινόν—ἢ Ἐαρινὴ Ζωὴ μὲ τὸν Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης, Νικηφόρον Ὁδραγόν, Ζήτω ἢ Κωνσταντῆ καὶ Πιστις-Πατρις—ἢ Ἐλατίνουμένη Ἑλπίς μὲ τὸν Δάξαρν, Βαρελάκι καὶ Ἐντυχὸς Παρελθόν—ἢ Παλλάς μὲ τὴν Δαφροστεφῆ Σημαίαν—ἢ Χρυσόπτερος Ἑλπίς μὲ τὸν Φιλελεύθερον, Ζήτω ἢ Ἐνωσις, Κόρη τῆς Κοῆτης, Φρά-Διάβολον καὶ Χιονισμένην Περιοιόταν—ἢ Κίρκη μὲ τὸ Ἄνθος τῆς Μαρίας, Μαγεμένο Ἀκρογιάλι, Ἀγρωστον καὶ Ἰαπότην τοῦ Μεσαίωνα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Κωνσταντῆ Ἀστεριν. (φίλησέ μου τὴν ἀδελφὴν σου, δάξῃ τῆς τὸ ψευδώνυμον καὶ εἰπέ τῆς νὰ μοῦ γράψῃ) Ζαυπάδα (ἔστειλα) Δάξαρν καὶ Βαρελάκι (ἢ ἀπὸ κοινοῦ γραφεῖσα ἐπιστολὴ, ὡς δέγμα τῆς συμφιλιώσεώς σου, μ' εὐχαρίστησε πολὺ) Φρά-Διάβολον (ἔχει καλῶς) Νυκτολούλουδο (ἢ Κυριακὴ ἐτοιμάζεται καὶ μετ' ὀλίγον ὄλαι αἱ ἀπορίαί σου θὰ λυθοῦν) Ἀγραμπελὴν (ἐπροτιμοῦσα νὰ μοῦ τὰ ἔλεγεσ ὄλαι, καὶ ἂς ἦτο πολυλογία) Φιλελεύθερον (κ' ἐγὼ σκέπτομαι πρὸ πολλοῦ νὰ τυπώσω νέα τετράδια Μ. Μυστικῶν, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ κάμω πρὶν ἐξαντληθῶν αὐτά, τὰ ὅποια ἔχω) Πιστις-Πατρις (ποῖαι εἶνε αἱ ἀτυχίαί, αἱ ὅποιαί σου ἐπέπεσαν; τόσον νέος, δὲν πρέπει νὰπέλιπῃσαι) Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης (ὁ ὁποῖος ἐρωτᾷ τὴν Ὀδὸν τῆς Δόξης ποῦ κείται, διὰ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ἐκεῖ ὅπου τόσον καιρὸν ὀνειροπολεῖ...) Φλάμπουρο τῆς Ἐλευθερίας (ὠραία ἢ περιγραφή τῆς τελετῆς) Σανθὴν Μουσιμὲ (ἔστειλα) Ὁσείριον Ὑμνον (Ἀσκήσεις δὲν δέχομαι τώρα περιμένε, εἰς τὸν ὅσον προκρυχθῆ ὁ Διαγωνισμὸς, νὰ στείλῃς πολλὰς) Χρυσόπτερον Ἑλπίδα (ὠραῖος ὁ σκοπὸς τῆς παραστάσεώς σου, καὶ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ λάβῃς μέρος καὶ σὺ καί, ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷ, εἶνε συνδρομητῆς)

Εὐνομον Κρίνον (αἱ παραγγελίαί σου ἐξετέλεσθαι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ζητήσῃς τόσας συγγνώμας δι' αὐτὸ εἶνε τὸ Γραφεῖον, διὰ νὰ ἐκτελῇ τὰς παραγγελίας τῶν καλῶν μας φίλων) Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου (πολὺ μ' εὐχαρίστησαν αἱ λεπτομέρειαι τῆς νέας σου ζωῆς, καὶ προπάντων τὸ ὅτι ἀπειτιναξες τὸν κληθαργικὸν σου ὕπνον...) Γλυφοκοιτάλαν (πολὺ ἐγέλασα μὲ τὰ ἐπεισόδια ποῦ μοῦ γράφεις) Ἀγνήν Καρδῶν (εὐχαριστῶ) Ριγολέτιον, Ἐδουράτιον καὶ Μιχαῆλ (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφετε, καὶ ὡς περιμένω) Σύννεφο τοῦ Ὀλύμπου (τώρα στέλλεις ψηφοδέλτιαν; τί νὰ τὸ κάμω;) Παρθενόστην Σ. κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 3 Ἀπριλίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 18 Μαΐου
[Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, παύεται ἐν τῷ Γραφεῖω μᾶς εἰς φεβρουάριον, ὡν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων.
[Κατὰ τὰν αὐτὴν προκρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ φυλλαδίου τούτου ἀρχίζει ὁ νέος 102ος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων.]

223. Συλλαβόγραφος.
Ὁ σύνδεσμος μ' αἰγύπτιον Θεὸν συνεταιρισθῆναι καὶ φροῦρον παύραχαιον Εὐθὺς ἐσχηματίσθη.

224. Ἀναγραμματισμὸς.
Καλλιτέγνης εἶμαι κ' ἔχω Νταραβέρια μὲ τὴ σμίλη Μ' ἀνακάτωσε; Ἀρχαῖος Στρατηγὸς θὰ ἀνατελῇ.

225. Αἶνιγμα.
Ποῖα νύμφη πρώτη δὲν μιλά, Μ' ἂν τῆς μιλήσῃ ἀπαντᾷ;

226. Πυραμῖς.
+ Οἱ σταυροὶ χώρα τῆς Ἀσίας.
* + * = Σύνδεσμος.
** + ** = Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.
*** + *** = Κάτοικος νήσου.
**** + **** = Ἐπιθετοῦ ὑπερθετικόν.
***** + ***** = Νῆσος ἐλληνική.

227. Ἐπιγραφή.
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης: καὶ Φορῆν ΡΕΙΘΩΣΑΝ γαΜΟΣΣα

228—231. Κενρωμένα καὶ ἀντεσφραμμένα ψευδώνυμα.
1.—Ἡ ὀθλία τοῦ λέοντος εἶνε ἀγριώτερα τοῦ ἄρρενος.
2.—Εἰς κοιλάδας καὶ εἰς ὄρη μονάζει ἢ ἐρημίτης.
3.—Οἱ ἀρχαῖοι ἐπολέμων μὲ τόξα καὶ δόρατα.
4.—Εἰς ὄλα τὰ μέρη θιασοὶ πηγαίνουν.

232. Διπλὴ Μεσοστιχίς.
Τὰ δύο μεσαῖα γράμματα ἐκάστης τῶν ζη-

τουμένων λέξεων σχηματίζουν τὰ μὲν πρῶτα ἀρχαῖον ἑλληνικὸν ποιητὴν, τὰ δὲ δευτέρως μέγαν Γερμανὸν ποιητὴν.

1, Ἰχθὺς 2, Ζῶον κερασφόρον 3, Εἶδος φόρου καὶ ἀριθμητικόν 4, Παράσιτον τοῦ ἀνθρώπου 5, Στρατηγὸς καὶ ἀστρονόμος ἀρχαῖος 6, Λίμνη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφροστεφανωμένου Κύματος 233. Μικτόν.

μο-ρει-κ' νγ-αα-τ' νθρη

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ψυχῆς 234. Γρίφος.

πα ο πα Τ :: Λ σοφέ, λείας Ν/ξε
πα ο πα

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡλιολούστου Πρωίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 12.

134. Σουταρίων (Σούσα, Ριον)—135. Ἀβυσσινία, (Α, βῆ, σῖ, νῖ, α')—136. Ἡ καρδιά.

137. Μ ΔΕΝ ΔΟΛΩΝ ΤΡΟΙΖΗΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΓΑΣΗΤΙΚΟΣ

138. ΠΟΣΕΙΔΩΝ (ὄπιον, σινδῶν, ἔνδον, ἴδιον, δειπνῶ, ὡσεὶ, νοπός.)—139—143. Τῆ ἀνταλλαγῇ διὰ τῆς συλλαβῆς ΚΤΗ:

κτῆμα, κτῆσις, κτῆσις, ἀκτῆμων, κτητός.—

144. Πδ-νθρps-δτρps-λs=Παιδεία ἀνθρώπου δυνάτος ἤλιος. ΜΗ ΩΝΟΥ ΠΕΡΙΠΤΑ (ΠαλΜύρα, ΔηΜητρα, ΝΩε, ΘραΝιον, ΡαγΟυσα, ΠλοΥτων, ΣηΠια, Δαρβῆτος, ΤάΡας, ΡακΙνας, ΣΤΡος, ΛΙΤῆς, ΣΙΔΙΑθος.)—

145. Σταγόνες ὕδατος πέτρας κοιλιανοῦ.—

146. Ἡ Ρώμη ἐπὶ ἐπτὰ λόφων ἐκτίσθη (I ρῶ-Μι ἐπὶ ἐπτὰ λοφ-ῶ ναι-κτ' εἰς ὅθ.)

Σημείωσις.—Αἱ λύσεις τῶν φύλλων 13 καὶ 14 θὰ δημοσιευθοῦν μαζί εἰς τὸ προσεχές φύλλον.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μᾶς λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος δρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγότεραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Μυρίας εὐχαριστήσεις, Κορδόνιας, διὰ τὰς εὐχὰς σου.—Δικηγόρος Νεολαίας καὶ Συνδρομητῶν. (Ζ'—117)

Ανταλλάσσω ταχυδρομ. δελτάρια πανταχόθεν. Ἀπάντησις ἀσφαλῆς. Διεύθυνσις: Démètre G. Malellis, Aivaly, Assie Mineure. (Ζ'—118)

Εγκαρδίως συγγαίρω ἐπιτυχόντα Ὑμνον εἰς τῆς Ἐλευθερίας. Πληροφωρῶ Δαναὸν ὅτι ἀνταπέδωσα τετράδιον Μ.Μ. του καὶ ἀναμῆνον φωτογραφίας. Ὑπερευχαριστῶ Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης, διὰ λαμπρὸν τετράδιόν του.—Εὐνομον Κρίνον. (Ζ'—119)

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια.—Ἐδγενία Γ. Λαβούτα, Ἀθῆνα. (Ζ'—120)

Εύχομαι, Δάξαρ, ἔτη πολλά δι' ἑορτὴν τοῦ ψευδωνύμου σου.—Βαρελάκι. (Ζ'—121)

Τὰ ὑποδήματα Γ. ΜΟΥΓΕΡ

εἶνε τὰ ἀνώτερα ἑλληνικὰ ὑποδήματα καὶ τὰ οικονομικώτερα ἀναλόγως τῆς ποιότητος αὐτῶν.—**ΑΘΗΝΑΙ**, ὁδὸς Σταδίου, 62.